

TOMAS JANZON | GITARRIST

Att vara överens och oberoende

DET VERKAR VARA SÅ med vissa trummisar att allt de gör är fraserat, inget är en transportsträcka. En dansande lekfullhet som gör att något nytt ständigt är i rörelse. Så att varje öronblick känns meningsfullt och det är nuet som gäller. Då blir det mesta naturligt. Det uppstår en sång i cymbalerna och man kan fylla i och lägga till. Det är bara att hoppa i och chansa på att man kan simma. Der går inte att bestämma i förväg vad man ska göra för det är nuet som gäller.

Vi spelade på *OC Smith City of Angels Jazz Festival* i Los Angeles när Sherman Ferguson plötsligt slog av, både sig själv och resten av bandet. Bara jag själv, som var mitt inne i ett gitarrsolo, blev kvar, hängande. Det var som om seglingen tog slut, som att hamna i det kalla vattnet.

Näväl, jag upptäckte efter ett tag att jag hade flytväst på och med hjälp av erfarenheter lyckades jag hålla mig flytande. Men minnet av det kalla vattnet hängde kvar. Det gäller att klara sig på egen hand också, tänkte jag. Så att vem som helst i gruppen kan hamna solo när som helst. Att ha hela musiken och framförallt rytmen inkorporeerad så att den är en oberoende del av en själv. Då blir det inte fråga om överlevnadsstrategi utan mer om integritet och frihet.

Kanske en stiliserad version av den krasa amerikanska verkligheten, där det dock inte alltid finns plats för så mycket frihet bland alla överlevnadsstrategier. Jag fick överge mitt beroende av den där svängande, sjungande cymbalen. Jag fick fortsätta gräva, lyssna, transkribera – spela. Ju mer jag gjorde den där cymbalen till en del av mig själv ju bättre kändes det. Sherman var också väldigt mycket en ensemblemusiker.

Sherman Fergusons Chick Webb-registrerade bil. På bakluckan finns texten: "One Planet – One People – Please"

FOTO: TOMAS JANZON

Jag glömmer inte ett av våra första jobb, på vår lokala bank där en kvinna arrangerade jazzkonserter på fredagseftermiddagar.

Efteråt hjälpte jag Sherman lasta trummor i hans Chick Webb-registrerade bil. Jag lade märke till texten på bakluckan: "One Planet – One People – Please". Han hade en slags öppen attityd: att hitta något gemensamt och sedan skapa något därifrån. När vi jobbade i studion var ofta allt öppet ända fram till downbeat. Vi kom överens med musiken. Ibland behövdes en hel takt för att hitta en gemensam idé men Sherman hade för det mesta en fungerande idé klar redan vid inräkningen.

SÅ HAMNADE VI t ex i Shorters *Fee-Fi-Fo-Fum* oväntat i en slags afrikansk Bleketrytm. Det var intuitionen som fick leda. Något liknande hände när Billy Higgins anlände till studion. Han var som en shaman, hans blotta närvaro förvandlade inspelningsstudion till ett slags heligt rum. Samtidigt löst och ledigt, helt utan pretentioner. Utan att vi någonsin spelat tillsam-

mans tidigare, kändes det rätt redan vid första fjärdedelen. Han tog in min idé från introduktionen men sedan drev hans frasering det hela på ett sätt så att nuet tog över helt. Inget att oroa sig för i det tidsflödet, allt blir mer eller mindre bra. Den där känslan av att vara helt överens – samtidigt med oberoendet.

Nedra Wheeler, vår basist, formulerade det helt enkelt som att: "Swing – that's when everybody is agreeing."

"Håller med", sa jag.

TOMAS JANZON

Tomas Janzon är gitarrist, baserad i Los Angeles, men turnerar ofta hemma i Sverige. Under 2006 framträdde Tomas bl a på Pori Jazz i Finland den 19 juli och Nefertiti i Göteborg. Se www.tomasjanzon.com

Sherman Ferguson är trummis och har spelat med Kenny Burell, Phil Woods, Stan Kenton och många andra.

Billy Higgins (1936 – 2001) spelade trummor med artister som Ornette Coleman, John Coltrane, Joshua Redman och Sonny Rollins.